

Shodu s prvopiem potvrzuje

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Adriána Čecha, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut její rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. MSP-52/2017-OINS-SRIS/12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 72 000 Kč dle § 36b odst. 3 písm. b) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „ZIS“), za správní delikt dle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS, kterého se dopustila tím, že ačkoliv ve své žádosti o zápis provozovny podle § 19 odst. 2 ZIS uvedla adresu provozovny [redacted], s úředními hodinami, ve kterých bude vykonávat činnost, a to každý pátek od 08:00 do 14:00 hod., nebyly dne 9. 12. 2016 v úředních hodinách, konkrétně v době nejméně od 10:25 do 10:50 hod., prostory provozovny veřejně přístupné a provozovnu nebylo možné nalézt ani při vynaložení veškerého nezbytného úsilí, které lze spravedlivě požadovat po subjektu insolvenčního řízení nebo třetích osobách, tedy v rozporu s § 19 odst. 2 ZIS neuvedla jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách.
2. Žalobkyně v žalobě předně namítla absenci totožnosti skutku a zkrácení svých procesních práv. V oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 3. 2017 správní orgán vymezil skutek tak, že „prostory provozovny nebyly označené a provozovnu nebylo možno nalézt“, načež v rozhodnutích došlo ke změně na „prostory provozovny nebyly veřejně přístupné a provozovnu nebylo možné nalézt ani při vynaložení veškerého nezbytného úsilí, které lze spravedlivě po subjektu insolvenčního řízení nebo třetích osobách požadovat“. Žalobkyně měla za to, že změna vytýkaného skutku byla reakcí na to, že před žalovaným argumentovala tím, že nevynaložil dostatečné úsilí pro zjištění výkonu činnosti insolvenčního správce. Žalobkyně odmítla tezi žalovaného, že se jednalo o pouhé upřesnění skutku.
3. Dle žalobkyně opírá žalovaný tvrzenou veřejnou nepřístupnost provozovny o pouhou chybějící tabulku u vstupu, z níž nesprávně dovozuje nevykonávání činnosti insolvenčního správce. Z protokolu o kontrole č. j. MSP-115/2016-OINS-KRIS/4 (dále jen „kontrolní protokol“), který je jediným důkazem, vyplývá, že kontrolující osoby byly uvnitř budovy a mohly ji projít, nelze tak uzavřít, že provozovna byla nepřístupná. Nadto v objektu podnikají i jiné subjekty.
4. Žalobkyně rovněž namítla, že i samotná kontrola dne 9. 12. 2016 proběhla nezákonně, protože kontrolující osoby kontrolovaly jinou insolvenční správkyni, tudíž nemohly kontrolu provádět u žalobkyně. Kontrolující osoby neměly dostatečné oprávnění kontrolu provádět, nebyly řádně pověřené kontrolou, pracovně proškolené a zařazené na provádění kontrol.
5. Dále žalobkyně namítla nesprávná skutková zjištění, nesprávnou právní kvalifikaci skutku a neprovedení důkazů. Z kontrolního protokolu lze dovodit pouze to, že provozovna nebyla označena informační tabulí u vstupu do budovy. Protože kontrolní skupina, i když se pohybovala v předmětné budově, neučinila nic pro to, aby provozovnu našla, ačkoliv jí

Shodu s prvopisem potvrzuje

v tom nic nebránilo, neučinila tak žádné zjištění o vykonávání, či nevykonávání činnosti na provozovně.

6. Žalobkyně ve správním řízení uvedla celou řadu tvrzení a důkazních návrhů, ze kterých naopak vyplývá, že řádně požádala příslušný orgán správy předmětného domu o umístění a označení provozovny, provozovnu při jejím zřízení označila a činnost insolvenčního správce po dobu své nepřítomnosti zajistila pověřenou osobou. Žalobkyně rovněž uvedla, že připouští své pochybení v tom, že nebylo dostatečně zkontrolováno, že došlo ke stržení cedulky. Ihned po tomto zjištění, již dne 13. 12. 2016 zjedнала nápravu, provozovnu opětovně označila a provedla rovněž další opatření, aby se situace neopakovala.
7. Žádný z navržených důkazů však nebyl proveden s tím, že nejsou relevantní, žalovaný pouze uvedl, že kontrolní protokol je dostačující. Dle žalobkyně tak absentují jakékoli úvahy o tom, proč správní orgány selektivně vycházely jen ze svých důkazů a neprovedly důkazy svědčící v její prospěch.
8. Žalobkyně též poznamenala, že za nesprávný považuje výklad žalovaného, kdy pojem „vykonávána činnost insolvenčního správce“ redukoval na absenci tabulky u vstupu v jediný den.
9. Dále žalobkyně žalovanému vytýkala porušení zásady *in dubio pro reo*. Žalovaný ani nezpochybnil, že v den kontroly mohla být pověřená osoba přítomna na provozovně, což dle žalobkyně potvrzují i jí navržené a žalovaným neprovedené důkazy.
10. Dle žalobkyně pak nedošlo k naplnění skutkové podstaty § 36b odst. 1 písm. d) bod 2, čímž došlo k porušení zásady *nulla poena sine lege*. ZIS v rozhodné době nestanovil, že by neoznačení provozovny bylo správním deliktem. Až novelou ZIS – zákonem č. 64/2017 Sb., byl zařazen nový správní delikt (což vyplývá i z důvodové zprávy k novele) v § 36b odst. 1 písm. a), kterého se insolvenční správce dopustí tím, že nezajistí řádné označení svého sídla nebo své provozovny. Neoznačení provozovny tudíž nemohlo být subkategorií správního deliktu definovaného slovy „*neuvede jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách*“. Právní teorie totiž nepřipouští extenzivní výklad trestních norem.
11. Mimoto lze z díky § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS usuzovat, že znakem skutkové podstaty je trvání, muselo by se tedy jednat o jednání nebo protiprávní stav trvající po určitou dobu, a nikoliv o jednorázové jednání, když navíc ihned po zjištění žalobkyně přijala opatření směřující k nápravě, o čemž informovala žalovaného. Žalobkyně odmítla, že by odpovědnost za předmětný správní delikt byla založena již v případě, že insolvenční správce jednou nevykonával ve stanovených úředních hodinách činnost. Dle jejího názoru žalovaný mohl a měl provést další kontrolu v jiný den. ZIS rovněž v rozhodné době neukládal „veřejnou přístupnost“ provozovny.
12. Dále žalobkyně poukázala na neaplikování liberačního důvodu dle § 36c odst. 1, neboť žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
13. Žalobkyně měla také za to, že sankce je nezákonná a nepřiměřená. Žalovaný při jejím vyměření vycházel z „Metodiky stanovení druhu a výše sankce“ zveřejněné na internetových stránkách dne 28. 2. 2017, tedy až téměř 3 měsíce po vytýkaném jednání. Žalovaný přitom účelově zahájil správní řízení až dne 3. 3. 2017. Dle žalobkyně jiní insolvenční správci za stejné nebo obdobné porušení povinností v době před zveřejněním

Shodu s prvopisem potvrzuje

metodiky nebyli potrestáni buď vůbec, nebo pouze napomenutím (zde odkázala na případ exprezidentky Exekutorské komory České republiky).

14. Sankce však může být uložena výhradně na základě zákona, nikoli interní metodiky, navíc retroaktivně. Žalobkyně poukázala na chyby této metodiky, která vychází z fiktivního tzv. minimálního garantovaného příjmu (který ovšem garantovaný není), a na to, že novela č. 64/2017 Sb., účinná od 1. 7. 2017, výrazně změnila odměňování insolvenčních správců. Navíc výpočet vychází z počtu případů přidělených žalobkyni nikoli ke dni vytýkaného jednání, nýbrž až ke dni shromáždění podkladů (o 4 měsíce později), a vychází z počtu všech přidělených případů, ač by dle žalobkyně bylo vhodné vyjít z počtu případů přidělených na inkriminovanou provozovnu.
15. Žalovaný nezohlednil dosavadní bezúhonnost žalobkyně ani jiné polehčující okolnosti jako zjednání nápravy, a to ještě před výzvou žalovaného. Nedošlo ani k žádnému dopadu na činnost insolvenčního soudu a účastníků insolvenčního řízení, zejména v konkrétním řízení přiděleném na provozovnu. Výše sankce vůbec nezohledňuje majetkové poměry žalobkyně, ale jen tzv. minimální garantovaný příjem.
16. Žalobkyně se vymezila vůči závěrům žalovaného o závažnosti deliktního jednání, porušení řádného výkonu funkce a ohrožení zájmu na snadném kontaktu insolvenčního správce s veřejností. Ze žádného právního předpisu a nevyplývá údajný „chráněný zájem na snadném kontaktu insolvenčního správce s veřejností“.
17. V souvislosti s výše uvedeným žalobkyně navrhla eventuální moderaci sankce soudem.
18. Konečně žalobkyně poukázala na vady odvolacího řízení, když se žalovaný nijak nezabýval důkazními návrhy žalobkyně uvedenými v rozkladu, aniž by uvedl důvody, proč tyto důkazní návrhy neprovedl. Při nahlížení do spisu dne 13. 12. 2017 též zjistila, že zápis z jednání rozkladové komise ze dne 5. 10. 2017 byl vyhotoven až dne 12. 12. 2017 a zápis odkazuje na přílohu, která se ve spisu nenachází. Spis naopak neobsahuje protokol o jednání a hlasování komise ani samotné doručení rozhodnutí komise (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008-49).

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Úvodem k totožnosti skutku uvedl, že pouze přesněji a úplněji popsal skutek rámcově vymezený již v oznámení, pročez byla totožnost skutku zachována. K tomu odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, dle něhož nelze totožnost skutku chápat jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu (ve shodě se sdělením obvinění) a výrokem soudu; postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Též dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 As 9/2013-43, někdy není možné předmět řízení vymezit zcela přesně na samém počátku řízení, neboť to je v podstatě úkolem celého správního řízení a konečného rozhodnutí ve věci samé (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Totéž vyplývá ze Závěru č. 62 ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007.
20. Co se týče namítané nezákonnosti samotné kontroly, z kontrolního protokolu vyplývá, že kontrolovaná provozovna byla sdílena více insolvenčními správci. Kontrola tak byla vedena vůči žalobkyni a další insolvenční správce. Kontroly se z tohoto důvodu časově překrývaly, čímž ovšem nebyl narušen individuální charakter jednotlivých kontrol, když

Shodu s prvopisem potvrzuje

ke kontrole každé z kontrolovaných osob měly kontrolující osoby samostatné pověření ke kontrole a o každé z nich byl vypracován samostatný protokol o kontrole.

21. Žalovaný měl za to, že byla provedena veškerá potřebná zjištění stran existence rozhodných skutkových okolností a zjištěný skutek byl správně právně kvalifikován. Povinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci však dle žalovaného není absolutní a je korigována zásadou procesní ekonomie. Správní orgán má povinnost volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci rychle a hospodárně, bez provádění nadbytečných důkazů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2013, čj. 7 A 37/2010-39).
22. Kontrolní protokol, resp. skutečnosti zjištěné při kontrole mohou sloužit jako jediný podklad pro rozhodnutí o spáchání správního deliktu, pokud jsou dostatečné pro vyslovení viny a uložení správního trestu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 5 Ads 75/2014-40). Totéž výslovně stanoví § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
23. Žalovaný setrval na tom, že provozovna nebyla v době kontroly veřejnosti běžně přístupná či veřejností vůbec dohledatelná, jelikož, jak uvádí kontrolní protokol, v době provedení kontroly nebyla na žádném viditelném místě při vstupech do budovy, ve které se měla provozovna nacházet, umístěna žádná informace o provozovně či jiná relevantní informace o žalobkyni, tyto vstupy byly pro veřejnost uzamčeny a ani po náhodném vpuštění kontrolního orgánu do budovy nebylo možné zjistit jakékoliv bližší informace vedoucí k lokalizaci provozovny. Na základě těchto zjištění žalovaný uzavřel, že v provozovně nebyla a ani nemohla být skutečně vykonávána činnost insolvenčního správce.
24. Žalovaný dále odkázal na body 51 až 64 prvostupňového rozhodnutí a body 62 a 63 napadeného rozhodnutí, v nichž se vypořádal s žalobkyní navrženými důkazy. To, že žalobkyně řádně vedla spis insolvenčního dlužníka a byla s ním v kontaktu, není pro účel zřizování provozovny relevantní. Shodně není rozhodné ani to, že žalobkyně měla požádat správu budovy o umístění tabule s označením provozovny, v době kontroly zde označení nebylo. Ani pověření osoby, jejíž jméno bylo na zvoncích, není významné, pověřená osoba kontrolována nebyla a ze zvonků nebyl zjistitelný její vztah k žalobkyni.
25. Žalovaný negoval porušení zásady *in dubio pro reo*, poněvadž nebyly dány důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, a popřel, že by v rozhodnutí připustil, že se v den kontroly mohla v provozovně nacházet pověřená osoba.
26. Skutková podstata dotčeného správního deliktu byla dle žalovaného naplněna. Žalovaný se neomezil na izolovanou absenci informační tabule či jiného označení. Rozhodné bylo, že se kontrolovaná provozovna nenacházela na místě běžně veřejnosti přístupném a nebylo ji možno nalézt ani při vynaložení rozumného úsilí. Dále odkázal na body 67 až 75 napadeného rozhodnutí, v nichž dovedl, že toto jednání žalobkyně vedlo k tomu, že nemohla objektivně vykonávat činnost insolvenčního správce v dané provozovně, když stačilo, aby k tomuto nevykonávání došlo byť jediný den.
27. Stran liberačního důvodu odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, v němž hovoří o nevyhovujícím označení, kdy vzhledem k jeho provedení, uchycení, ale i obsahu, nelze hovořit o informační tabuli. Nadto žalobkyně sama uvedla, že dochází k opakovanému odstranění označení, pročez měla zajistit označení odolnější. Na uvedeném by nemohla nic změnit ani existence případného označení samotné provozovny v 5. patře budovy, jelikož

Shodu s prvopisem potvrzuje

budova byla uzamčena a provozovna nebyla řádně označena u vstupu do budovy a nebyl označen ani zvonek či domovní schránka.

28. Co se týče výše sankce, žalovaný opět odkázal na napadené rozhodnutí, v němž vysvětluje, že k majetkovým a osobním poměrům žalobkyně přihlédl fakticky tím, že při výpočtu výše sankce vycházel ze státem garantované minimální odměny jako součinu počtu řízení, do kterých byla žalobkyně ustanovena ke dni shromáždění podkladů, a odměny insolvenčního správce za jedno řízení za jeden měsíc; dále zohlednil i náklady, které insolvenčnímu správci vznikají. Garantovaný příjem nebyl dotčen novelou, která měnila odměny pouze v oblasti sepisu a podání návrhu na oddlužení a insolvenčního návrhu v případě zastavení insolvenčního řízení. Napadené rozhodnutí se také vyjadřuje k majetkovým poměrům žalobkyně, povaze a závažnosti deliktu, bezúhonnosti žalobkyně a její snaze o zjednání nápravy.
29. K tomu, že vycházel z počtu řízení přidělených žalobkyni ke dni shromáždění podkladů rozhodnutí, odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/02.
30. Ohledně namítané retroaktivní aplikace metodiky sankcí žalovaný poznamenal, že sankce byla uložena na základě zákona, metodika obsahující východiska úvah a kritéria pro správní uvážení nad konkrétním druhem a výší sankce je aplikována na všechna správní řízení, která byla zahájena po 1. 3. 2017. Správní řízení přitom bylo zahájeno již před tímto datem, po doručení přípisu o vyřízení námitek ze dne 28. 2. 2017.
31. Závěrem žalovaný odmítl, že by došlo k porušení ustanovení o rozkladu. Posuzovaná věc byla projednána rozkladovou komisí ministra spravedlnosti, jež na svém jednání přijala návrh na rozhodnutí, a ministr spravedlnosti ve věci rozhodl po předložení tohoto návrhu. Zápis obsahuje složení komise a jeho přílohou je protokol o hlasování v zapečetěné obálce. Zápis je vytvářen až po jednání komise proto, aby účastníkům byly poskytnuty informace o tomto jednání, neboť jinak by mohlo dojít ke zkrácení jejich procesních práv. Protokol z jednání rozkladové komise není povinnou součástí spisu, ani není zákonem vyžadován.

Jednání před soudem

32. Při jednání dne 17. 5. 2021 žalobkyně setrvala na své žalobě a odkázala na ni, dále upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 As 66/2019-71.
33. Rovněž žalovaný setrval na svém vyjádření a odkázal na něj, dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 196/2019-31, který měl přisvědčit jeho názoru.
34. Co se týče důkazních návrhů žalobkyně obsažených v žalobě, při jednání na nich žalobkyně netrvala. Soud nadto dodává, že se povětšinou jednalo o obsah správního spisu, jímž se však ve správním soudnictví nedokazuje. Ve zbytku (protokol o kontrole jiné insolvenční správky, fotky označení provozovny, spis insolvenčního dlužníka přiděleného na provozovnu a spis exprezidentky Exekutorské komory České republiky) soud považuje důkazy za nadbytečné, neboť ve věci lze zcela vyjít z obsahu správního spisu a obou rozhodnutí.

Posouzení žaloby soudem

35. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

36. Podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS *insolvenční správce se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 19 odst. 2 neuvede jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách.*
37. Podle § 36b odst. 2 ZIS, ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 5. 2019, *insolvenční správce nebo ohlášený společník insolvenčního správce, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, se dopustí přestupku tím, že nevykonává činnost v úředních hodinách sídla nebo provozovny insolvenčního správce.*
38. Podle § 36b odst. 1 písm. a) ZIS, ve znění od 1. 7. 2017, *insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že rozporu s § 5a odst. 7 nezajistí řádné označení svého sídla nebo své provozovny.*
39. Soud se ztotožňuje s námitkou žalobkyně spočívající v tom, že nenaplnila skutkovou podstatu deliktu, jenž je jí kladen za vinu. Žalobkyně svou námitku vystavěla na tom, že byla potrestaná za neoznačení provozovny, přičemž v rozhodné době ZIS takový delikt neznal. Stran neexistence skutkové podstaty deliktu tkvícího v neoznačení provozovny v rozhodné době soud dává žalobkyni za pravdu. Ovšem z výroku prvostupňového rozhodnutí dle náhledu soudu jasně vyplývá, že žalobkyni byl kladen za vinu delikt spočívající v tom, že neuvedla jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách. Absence označení provozovny nebyla sama o sobě vytýkaným deliktem, nýbrž skutkovým zjištěním vedoucím k nedohledatelnosti provozovny, z níž žalovaný dovodil naplnění skutkové podstaty deliktu dle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS. Přesto je zřejmé, že žalobkyně zpochybňuje naplnění skutkové podstaty vytýkaného deliktu, resp. trestnost daného jednání. Soud proto musí, v mezích tohoto žalobního bodu, nejprve posoudit samotnou skutkovou podstatu deliktu, aby mohl následně uvážit, zda pod ni lze jednání žalobkyně subsumovat.
40. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 431/2018-47, se insolvenční správce před 1. 7. 2017 nemohl dopustit správního deliktu tím, že v úředních hodinách uvedených v písemné žádosti o zápis provozovny do seznamu insolvenčních správců (§ 19 odst. 2 ZIS) v této provozovně nevykonával činnost sám nebo prostřednictvím pověřené osoby [§ 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS]. Tato skutková podstata byla do ZIS začleněna až novelou provedenou zákonem č. 64/2017 Sb.
41. V podrobnostech soud pro stručnost odkazuje na citovaný rozsudek, zejména body [14] a [15] vysvětlující, proč se před 1. 7. 2017 mohl insolvenční správce dopustit správního deliktu dle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS jen tehdy, když v žádosti o zápis provozovny do seznamu insolvenčních správců neuvedl místo, v němž skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách, a nikoli tehdy, když v zapsané provozovně svou činnost skutečně nevykonával. Dále soud odkazuje na body [16] až [18] citovaného rozsudku ozřejmující, že novela ZIS provedená zákonem č. 64/2017 Sb., neprovedla precizaci znaků již existující skutkové podstaty, nýbrž zavedla novou skutkovou podstatu – nevykonávání činnosti v úředních hodinách sídla nebo provozovny insolvenčního správce.
42. Soud se s označeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a konstatuje, že plně dopadá na projednávanou věc. Z označeného rozsudku přitom vycházejí další rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 As 66/2019-

71, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 2 As 157/2019-35, a ze dne 9. 10. 2020, č. j. 5 As 475/2019-78, jedná se tedy o již ustálenou judikaturu.

43. K žalovaným odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 196/2019-31, soud podotýká, že v něm nebyla vůbec řešena otázka ne/existence skutkové podstaty předmětného deliktu, resp. subsumpce jednání pod tuto skutkovou podstatu. Nejvyšší správní soud takovéto námitky v kasační stížnosti neshledal, přičemž byl vázán dispoziční zásadou (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Zmíněný rozsudek proto na projednávanou věc nedopadá.
44. Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 431/2018-47, tedy jednoznačně vyplývá, že jednání žalobkyně spočívající v tom, že v dotčené provozovně v době kontroly skutečně nevykonávala svou činnost (což bylo dovozeno z chybějícího označení provozovny a její nedohledatelnosti), nebylo možné podřadit pod správní delikt dle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS, popř. pod jiný správní delikt dle ZIS. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tudíž nezákonná.
45. Soud závěrem dodává, že s ohledem na to, že žalobkyně nespáchala vytýkaný delikt, je bezpředmětné zabývat se dalšími žalobními body, výší uložené pokuty a otázkou její moderační.

Závěr

46. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, zrušil jej dle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. a vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí, neboť nezákonnost se projevila již v něm. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. zohlední, že v rozhodné době neexistovala skutková podstata správního deliktu spočívající v tom, že insolvenční správce v úředních hodinách uvedených v písemné žádosti o zápis provozovny do seznamu insolvenčních správců v této provozovně nevykonával činnost sám nebo prostřednictvím pověřené osoby.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba, účast na jednání) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Celkem náklady řízení činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje